

ת"פ 35230/09/15 - מדינת ישראל נגד פ א ע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 35230-09-15 מדינת ישראל נ' א ע

בפני
כבוד השופט אהרון משניות
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פ א ע

הנאשמים

גזר דין

א. כללי

הנאשם הורשע בעבירה של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ובעבירה של אי ציות לאותות התמרור, עבירה לפי תקנה 64 (ה) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961. מכתב האישום עולה כי בתאריך 21.5.2015, בשעה 06:19 בבוקר, נהג הנאשם ברכב מסוג טויוטה מ.ר. 7108223 (להלן: "**הרכב**"), בכביש 31 מצומת שוקת לכיוון להבים, המהווה הצטלבות בין כביש 31 לכביש 40, כשהוא מסיע ברכב שלושה נוסעים.

באותה עת נהג באוטובוס ציבורי בכביש 40 מר פליקס קקון מצפון לדרום לכיוון צומת להבים, כשהוא מסיע עימו נוסעים. נהג האוטובוס נהג בנתיב האמצעי מבין שלושה נתיבים שהיו בכיוון נסיעתו, כשבסמוך אליו, בנתיב הימני של כביש 40 הכביש, נהג מר סטפן האודן ברכב מסוג יונדאי.

עוד עולה מכתב האישום כי עם הגעתו של הנאשם לצומת להבים, דלק בכיוון נסיעתו אור אדום ברמזור. הנאשם עצר את רכבו בקו העצירה בכניסה לצומת בנתיב הימני, ולאחר המתנה של כחצי דקה, החל בנסיעה ונכנס אל הצומת, כשברמזור עדיין אור אדום בכיוון נסיעתו. בכך חסם הנאשם ברכבו את נתיב נסיעתו של נהג האוטובוס שהגיע מימין לו, כשברמזור בכיוון נסיעתו אור ירוק.

כתוצאה מכך, האוטובוס התנגש בעוצמה בחזיתו, בדופן הימנית של רכבו של הנאשם, ודחף אותו קדימה בכיוון נסיעתו, עד שנעצר בסמוך לאחר הצומת. במהלך התאונה האוטובוס נדחף ימינה, ופגע בדופן האחורי שמאלי של רכב היונדאי, אשר בעקבות הפגיעה עלה על שטח ההפרדה ופגע בשלט המוצב עליו. כתוצאה מהתאונה נהרגו שלושת הנוסעים שנסעו ברכבו של הנאשם, הנאשם עצמו נחבל חבלות של ממש, וארבעה מנוסעי האוטובוס נפגעו קל.

כל אדם הוא עולם ומלואו, ולכן ראוי כי נכבד את זכרם של המנוחים ונזכיר אותם בשמם: פ א ע, א ז וכן ע ז, זיכרונם לברכה, אשר קיפחו את חייהם בטרם עת, על לא עוול בכפם, בדרכם לעבודה, בתאונה הקשה שנגרמה בעטיו של הנאשם.

ב. ראיות לעונש

במסגרת הראיות לעונש הגישה המאשימה דיסק ממצלמה בצומת להבים אשר בו ניתן לצפות בהתרחשות התאונה, וכן את עברו התעבורתי של הנאשם, אשר כולל בין היתר הרשעה בעבירה של נהיגה באור אדום ונהיגה בחוסר זהירות.

מטעם ההגנה העידו שלושה עדים. העד הראשון, מר ר ע - אחיו של הנאשם תיאר בעדותו את הנאשם כאדם ישר, הידוע במתן עזרה לכולם, והיחיד שדואג לאמו ולאביו. האח ציין עוד כי כל המשפחה מתגוררת אצל הנאשם וכך גם אחיו שהינו בעל צרכים מיוחדים שדורש השגחה 24 שעות ביממה. לדבריו, מאז התאונה הכול השתנה, הנאשם הפך להיות אדם שונה לחלוטין, מופנם, שקוע במחשבות ונוטל כדורים, ופתאום כולם צריכים לדאוג לו במקום שהוא ידאג לכולם. האח תיאר כיצד הנאשם שכל חייו היה רגיל לעזור, התדרדר אל תוך עולם של פחד וחרדות, וביקש את רחמיו של בית המשפט לא רק עבור הנאשם אלא גם עבור ששת ילדיו ואמו שתלויים בו לפרנסתם. בסוף דבריו ציין האח כי המשפחה של הנאשם נמצאת בקשר עם משפחותיהם של המנוחים, ששניים מהם התגוררו בשטחים.

העד השני, מר י ע - בן דודו של הנאשם, הוא אחיו של אחד ההרוגים בתאונה, והוא תיאר כי הוא ואחיו גדלו ביחד עם הנאשם ואחיו, וכי מה שקרה קרה מאלוהים. לדבריו הנאשם השתנה מאוד מיום התאונה, ויחד עם זאת הנאשם הוא אדם טוב והיחסים בין המשפחות היו טובים לפני התאונה ונותרו טובים גם אחריה. העד ציין עוד, כי אחיו המנוח היה כבן 33, אבא ל-4 ילדים, וכי בני המשפחה דואגים לרעייתו וילדיו.

העד השלישי, מר אלסנע מוחמד - שכנו של הנאשם ציין בעדותו כי הוא מכיר את משפחתו של הנאשם משנת 2000, ותיאר את הנאשם כאדם חיובי שתמיד בקשר עם כל השכנים. העד ציין עוד כי גם הנאשם עצמו נפצע בתאונה והיה מאושפז למשך זמן רב. לדבריו, מאז התאונה הנאשם הפך להיות אדיש ומסתגר עם עצמו, וכל הסביבה, כולל בית המשפט, צריכים לעזור לו, ולהחזיר אותו לחיים כלשונו.

בהמשך עדותו, תיאר העד את המסורת הבדואית לפיה מתערבים מכובדי העדה במקרים שהמשטרה אינה יכולה לפתור ומגשרים, ויש לנכבדים קשר גם עם משפחות המנוחים, ששייכים למשפחת רמדין המתגוררת על גבול לקייה. העד ציין כי השתתף בלוויה של שני המנוחים וכי בני משפחתם מציינים כי זה מאלוהים זה לא רצח, ואינם רוצים דבר ממשפחתו של הנאשם. כן העיד העד כי הוא בעצמו נכח עם משפחתו של הנאשם שביקרה את משפחת רמדין ודאגה להעניק להם עזרה כספית, בין 30 ל-40 אלף ₪.

ג. טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על נסיבות החומרה במעשיו של הנאשם וציין כי הנאשם פגע בערכים חברתיים בסיסיים של קדושת החיים, שלמות גופו של האדם וכן שלומם וביטחונם של המשתמשים בדרך. ב"כ המאשימה הוסיף וציין כי מדובר בפגיעה קשה בה מצאו את מותם שלושה בני אדם, וכי מדובר בפגיעה שמצויה ברף חומרה גבוה שצריך לבוא לידי ביטוי גם בענישה מחמירה ומוחשית. ב"כ המאשימה טען, כי תאונות הדרכים גובות מידי שנה מאות הרוגים ואלפי פצועים ועל מערכת המשפט לקחת חלק במלחמת החרמה בדרך של ענישה מחמירה והולמת.

אשר לאירוע נשוא כתב האישום, טען ב"כ המאשימה כי חלקו של הנאשם באירוע הינו עיקרי ומוחלט, הנאשם הוא שנהג ברכב, חצה את הצומת באור אדום, נטל סיכון בלתי סביר ביחס לתוצאה, ולא נקט באמצעים סבירים למניעת התאונה. לכן אחריותו של הנאשם למותם של שלושת המנוחים הינה מוחלטת ויחידה. ב"כ המאשימה הדגיש כי אין המדובר במי "שגנב" רמזור אלא במי שכבר עצר את רכבו למשך דקה וחצי, ולאחר המתנה החליט לנסות ולחצות את הצומת כשאור אדום דולק בכיוון נסיעתו.

ב"כ המאשימה ציין כי אמנם אין לנאשם עבר פלילי, אולם לחובתו 9 הרשעות תעבורה קודמות, כשאחת מהן בגין נהיגה באור אדום. ב"כ המאשימה הפנה לתסקיר שירות המבחן ממנו עולה כי הנאשם מודה באופן חלקי בעובדות כתב האישום, ומתקשה להשלים עם חלק מהעובדות שבהן הורשע. ב"כ המאשימה הביע תמיהה על כך שמאז קרות התאונה לא הזדקק הנאשם להליך טיפולי ורק כחודשיים בטרם הטיעונים לעונש פנה הנאשם ביוזמתו לשירות המבחן ונטל חלק ב-6 מפגשים. מכל מקום טען ב"כ המאשימה כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי המפחית מהמסוכנות שלו כנהג שהרג שלושה בני אדם אלא רק נטל חלק במפגשים שסייעו לו להתמודד עם הטראומה שחווה.

בסופו של יום עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 8 שנות מאסר לבין 12 שנות מאסר וטענה כי יש למקם את הנאשם בחלקו האמצעי של המתחם, לצד עונש פסילת רישיון נהיגה למשך 15 שנים, קנס ופיצוי למשפחותיהם של הקורבנות.

מנגד, טען ב"כ הנאשם כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, אדם נורמטיבי, אשר היה בדרכו לפרנס את משפחתו הנשענת כל חייו על כתפיו. ב"כ הנאשם הדגיש כי בעקבות האירוע נשוא כתב האישום פנה הנאשם לקבלת טיפול פסיכולוגי כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן, וזאת בשל חרדות וחוסר איזון במצבו הנפשי שהתערער לאחר התאונה והצריך טיפולים, בשל תופעה פוסט טראומתית כהגדרתו של שירות המבחן. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי כפי שניתן להתרשם מעדותם של עדי אופי, השתנו חייו של הנאשם מקצה לקצה לרבות תנאי מחייתו, וכיום הוא מתגורר בתנאים קשים בפזורה בסמיכות למשפחתו של בן דודו, המנוח, עובדה שמעצימה את הקושי היום יומי והתסכול. ב"כ הנאשם טען, כי משפחתו של הנאשם שומרת על קשר עם משפחותיהם של המנוחים, ובכך למעשה דואגים בני המשפחה לכלכלתם, ולו לאור המשמעות אותה מייחס הנאשם לערך קדושת החיים.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה טען ב"כ הנאשם כי הנאשם בחר לצמצם את יריעת המחלוקת, בכך שהודה למעשה בעובדות, אלא שטען כי מעשיו מהווים עבירה של גרם מוות ברשלנות, בשל העדר כוונתו לגרום למותם של שלושת המנוחים, ובכך למעשה חסך את עדותם של כ-25 עדים אשר היו אמורים להעיד. ב"כ הנאשם הדגיש כי אין המדובר בכניסה רציפה או פראית לצומת באור אדום, אלא בכניסה איטית לאחר עצירתו של הנאשם את הרכב. לדבריו, גזירת

העונש אינה קלה אך לשם כך נועד תיקון 113 אשר נועד לגבש את מתחם העונש ההולם, בהתחשב במספר פרמטרים שנקבעו בחוק, ולאור עיקרון הענישה האינדיבידואלית.

ב"כ הנאשם טען כי יש לזכור את מהירות הנסיעה של נהג האוטובוס, 105 קמ"ש, אשר תרמה לתוצאה הקטלנית של התאונה, בשים לב לנסיעה האיטית של הנאשם. אשר למתחם הענישה, טען ב"כ הנאשם כי זה נע בין 6 חודשי עבודות שירות לבין מאסר בפועל של 3 שנים, כשהוא מדגיש כי עניינו של הנאשם מצוי ברף הנמוך, ועל כן עתר להימנע מהשתתפות עונש מאסר ממושך, אשר יש בו בכדי לחשוף את הנאשם לקבוצה עבריינית ובכך לחטוא לשיקומו של הנאשם. אשר לעברו התעבורתי טען ב"כ הנאשם כי העבירה של נסיעה ברמזור אדום בוצעה לפני 10 שנים, ובהתחשב בוותק נהיגתו של הנאשם לא ניתן לטעון כי מדובר בעבר מכביד.

בדברו האחרון הביע הנאשם צער וחרטה על מעשיו, וטען כי הוא זוכר כל יום את החברים שלו שנהרגו בתאונה, אולם הוא מבקש כי בית המשפט יסתכל גם על משפחתו וילדיו, ויתחשב גם בשבר שנגרם במשפחתו כתוצאה מהתאונה.

ד. דיון והכרעה

לא יכולה להיות מחלוקת בדבר חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם. תאונות הדרכים גובות מחיר יקר של חיי אדם ולא אחת עמד בית המשפט העליון על הצורך במדיניות ענישה מחמירה בכדי להילחם בקטל בכבישים, כפי שנאמר בעניין **אבו אלקיעאן: "ריבוי עבירות התעבורה והקטל בכבישים מחייב מדיניות ענישה מחמירה וזאת על מנת להילחם בנגע זה של תאונות הדרכים אשר גובה קורבנות רבים מזה זמן רב בכבישי הארץ"** (ע"פ 7434/04 חוסאם אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 23.2.2005)).

מעיון בכתב האישום, וכפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, עולה כי הנאשם נכנס אל הצומת כשהוא מודע לעובדת קיומו של אור אדום ברמזור, הכיר היטב את הצומת ואת עומס התנועה שבו, וכן היה מודע היטב לאפשרות שכתוצאה ממעשיו עלולה להיגרם תאונת דרכים קשה והרת אסון. מדובר בקלות דעת בלתי נסבלת, של נטילת סיכון בלתי סביר בעליל, שגרמה לתוצאה טרגית, לתאונה קטלנית שבה קיפחו את חייהם שלושה אנשים חפים מפשע, שכל מבוקשם היה להגיע למקום עבודתם, ולפרנס בכבוד את בני משפחותיהם.

אשר לרמת הענישה הנוהגת, ניתן ללמוד עליה מעיון בפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות. בע"פ 2221/16 **רדה טיגבה נ' מדינת ישראל**, (1.9.2016), נדון עניינו של המערער אשר הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת ההריגה. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המערער נסע בכביש מספר 40 בנתיב השמאלי, אל עבר הצומת. הצומת הינו צומת מרומזר ובו מעבר חצייה להולכי רגל, ועל פי המתואר המערער נהג בנהיגה רצופה אל תוך הצומת במהירות של 90 קמ"ש, חרף העובדה שאור אדום דלק ברמזור בכיוון נסיעתו, ועל אף שרכב אחר שנסע בנתיב הימני עצר לפני קו העצירה ופעל בהתאם להוראות הרמזור. באותו הזמן חצה המנוח את הכביש במעבר החציה, כשהרמזור להולכי הרגל בכיוון חצייתו היה ירוק.

בכניסתו אל הצומת המערער פגע ברכבו במנוח, איבד שליטה על הרכב והתהפך בימין הדרך. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח פציעות קשות שהובילו למותו. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש מאסר למשך 24 חודשים לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור, בין היתר בקבעו כי מדובר בעונש שתואם את העבירה בה הורשע המערער, אשר משקף איזון הולם בין חומרת מעשיו והתוצאה הטרגית, ובין הנסיבות לקולא המתקיימות בעניינו של המערער.

בע"פ 3214/13 **דימטרי קלשניקוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.10.2014), נדון עניינו של המערער אשר נהג תחת השפעת אלכוהול, סטה ממסלול הנהיגה, איבד שליטה על הרכב, עלה על אי תנועה בנוי והתנגש בעמוד רמזור. בתאונה שנגרמה, המערער עצמו נפגע ואחד מחבריו שנסע עמו ברכב מת. המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הריגה, בעבירה נוספת של חבלה חמורה וכן בעבירה של נהיגה בשכרות, ובמסגרת ההסדר עתרה המאשימה להשית על המערער עונש מאסר בפועל בטווח שבין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם 52 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה למשך 12 שנים. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

בע"פ 8191/08 **עאוני גבארה נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 24.5.2010), נדון עניינו של המערער אשר הורשע בעבירה של הריגה ובעבירה של גרימת חבלה חמורה לאחר שהיה מעורב בתאונת דרכים קטלנית, נכנס לצומת באור אדום ובמהירות, וגרם למותם של זוג הורים, ולפציעתם של שלושת ילדיהם הקטינים. בית המשפט המחוזי השית על המערער עונש מאסר בפועל למשך 8 שנים, ופסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה למשך 20 שנה. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

בסופו של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, נראה לי כי מתחם העונש הראוי לעבירה בנסיבות שבהן הורשע הנאשם, בשים לב ליסוד הנפשי של קלות דעת שאינו מן החמורים בעבירה זו, הוא בין 3 שנות מאסר ל-7 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

בבואי למקם את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, ראיתי לשקול לחובתו של הנאשם את חומרת העבירה, ואת העובדה כי נטל סיכון מודע לכך שמעשהו עלול להסתיים בתוצאה קטלנית, ולמרבה הצער, הסיכון אכן התממש וגרם לטרגדיה קשה וכואבת. התנהגותו הפזיזה של הנאשם גדעה את חייהם של שלושה בני אדם, הותירה ילדים יתומים מאב, וגרמה לשלוש משפחות תמימות נזק עצום ובלתי ניתן לתיקון.

כמו כן, ראיתי לתת משקל לעובדה כי בחירתו של הנאשם להתעלם מחוקי התנועה, תוך נטילת סיכון עצום ובלתי סביר לאפשרות התרחשותה של תאונה קטלנית כתוצאה ממעשיו, היא הסיבה העיקרית לתאונה, וכל כולה באחריותו המלאה של הנאשם. בנסיבות אלה, מתבקשת ענישה משמעותית ומרתיעה, אשר יהיה בה כדי להרתיע את היחיד ואת הרבים מלהיכשל במעשים דומים בעתיד, ובעיקר יהיה בה כדי לתרום תרומה נוספת למאבק בנגע הממאיר של תאונות דרכים.

מנגד, ראיתי לשקול לזכותו של הנאשם את נסיבותיו האישיות הקשות שלא ניתן להתעלם מהן, כפי שהן עולות מתסקיר

שירות המבחן בעניינו. מהתסקיר עולה, כי הנאשם כבן 37, נשוי ואב לשישה ילדים בגילאי חודשיים עד 13, מתגורר עם משפחתו בפזורה לקייה, ועובד בחברת בנייה. משפחתו של הנאשם מונה 13 נפשות, והנאשם הוא הצעיר מבין 11 ילדים להוריו.

שירות המבחן ראה לציין כי מאז מעורבותו בתאונה השתנו חייו של הנאשם, והוא נושא עמו תחושות של כעס ותסכול הקשורות בתוצאות התאונה בה קופחו חיי אדם. עוד עולה מהתסקיר כי מאז התאונה נוהג הנאשם להתבודד ולצמצם תקשורת עם בני משפחתו, וכי לאחרונה פנה הנאשם מיוזמתו לטיפול פסיכולוגי במרכז לאבחון, טיפול והדרכה של אוכלוסיות מיוחדות, וכי החל מיום 14.1.2018, התמיד הנאשם וגילה מוטיבציה ורצון לטיפול.

כאמור לעיל, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מודה באופן חלקי בעובדות כתב האישום ונושא באחריות רגשית מצפונית לתוצאות הטרטיות של התאונה, אולם מתקשה להשלים עם חלק מהעובדות המייחסות לו התנהגות רשלנית. בתסקיר התייחס שירות המבחן למכלול גורמי הסיכון והסיכון, כאשר בצד הסיכון ציין כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי בעל מערכת ערכים תקינה, נעדר עבר פלילי, נושא ומכיר באחריותו, הביע בוושה וחרטה ואף הפנים את הלקחים הנדרשים. בצד הסיכון ציין שירות המבחן את חומרת העבירות ואת קשייו של הנאשם בשלב זה לבחון אלמנטים של רשלנות בהתנהגותו, אשר מהווים גורמי סיכון להתנהגות פורצת גבולות בעתיד.

בסופו של דבר, סבר שירות המבחן כי עונש מאסר ממשי עלול להוות גורם הרסני כלפי מצבו הרגשי והתפקודי של הנאשם ועלול לגרום לפגיעה ממשית בתא המשפחתי שבו הוא מהווה מפרנס יחיד. לכן ממליץ שירות המבחן על ענישה בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי למשפחות נפגעי העבירה.

לא אמנע מלציין בהקשר זה כי מטבע הדברים שירות המבחן שם את הדגש על שיקולי השיקום של הנאשם ומשפחתו, אולם ניכר כי אין בהמלצתו משקל ממשי לעיקרון ההלימה שהוא העיקרון הדומיננטי בקביעת העונש, כעולה מסעיף 40ב לחוק העונשין, וגם לא ניתן בהמלצה משקל מספיק לשיקולי ההרתעה הנדרשים בענישה בגין עבירה חמורה זו.

כמו כן, ראיתי לתת משקל גם לעדויותיהם של אחיו של הנאשם ושל שכנו, ובעיקר לעדותו של בן דודו של הנאשם, שהינו אחיו של המנוח. מכל העדויות הללו, התרשמתי כי הנאשם אכן מכה על חטא, ופועל בכל דרך אפשרית בכדי לדאוג לילדיו של בן דודו המנוח, לצד רגשות אשם כבדים על אחריותו לכך שילדיו נותרו יתומים. התרשמתי גם מרצונו של הנאשם לדאוג ליתר משפחות הקורבנות. עוד הבאתי בחשבון, כי הנאשם הינו בבחינת עמוד התווך של משפחתו בכל הנוגע לפרנסתם, ומהווה גם משענת לאחיו שהינו בעל צרכים מיוחדים, ומטופל במסירות רבה ע"י הנאשם.

ראיתי לתת משקל גם למסמך הרפואי שהוגש בעניינו של הנאשם מיום התאונה - 21.5.2015 אשר סומן נע/1, אשר בו מפורטות הפגיעות הפיזיות שנגרמו לנאשם כתוצאה מהתאונה. בדברו האחרון הביע הנאשם צער עמוק על אחריותו לתאונה ולנזקים הקשים שנגרמו בעקבותיה, והתרשמתי כי כנים דבריו, וראיתי לתת להם משקל ממשי לזכותו של הנאשם.

בסופו של יום, לאחר ששקלתי את מכלול נסיבותיו של הנאשם ואת השיקולים לקולא ולחומרה שפורטו לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל שקרוב לרף התחתון של מתחם הענישה, ביחד עם עונשים נלווים נוספים כמפורט להלן:

1. 45 חודשי מאסר לריצוי בפועל. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 1.7.2018 עד השעה 10:00 במכלול הקליטה של כלא אשל.
2. 18 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, שלא יעבור עבירה של הריגה.
3. פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנה מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, בניכוי תקופות הפסילה המנהלית והשיפוטית שהוטלו על הנאשם, החל מיום 21.5.2018 ועד מועד תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל שנגזר על הנאשם.
4. פסילה של שנה על תנאי למשך שנתיים מיום תום עונש הפסילה בפועל.
5. פיצוי כספי בסך 50,000 ₪ לכל אחת מהמשפחות של ההרוגים פ א ע, א ז וכן ע ז, זיכרונם לברכה, ובסך הכול הפיצוי הכולל הוא על סך 150,000 ₪.
- הפיצוי ישולם ב-25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 10.9.2018.
6. נוכח הפיצוי שנפסק למשפחות המנוחים, לא ראיתי מקום לגזור עת הנאשם גם קנס כספי.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ח, 13 מאי 2018, בהעדר הצדדים.